

Thema: Kindertandheelkunde

Inleiding

De laatste jaren heeft de Nederlandse Vereniging voor Kindertandheelkunde op tal van manieren geprobeerd de behandelingsachterstand van een grote groep kinderen onder de aandacht van de tandarts te brengen. Tijdens haar jaarvergadering werd steeds weer de vraag gesteld hoe het komt dat een deel van de kinderen geen behandeling krijgt. Komen deze kinderen wel in de praktijk? Hoe bevordert de GG en GD het tandartsbezoek, en als de kinderen wel in de praktijk komen waarom krijgt een deel van hen zelfs dan nog niet de nodige behandeling?

Tijdens de wetenschappelijke vergaderingen en het congres 'Kiezen voor kinderen,' dat in samenwerking met de Nederlandse Vereniging van Tandartsen in 1994 werd gehouden, werd duidelijk waar de kinderen met de grootste behandelingsachterstand moeten worden gezocht. In dit themanummer vindt u twee artikelen die deze ongezonde verschillen verduidelijken: het artikel van dr. S.A. Reyneveld et al. over sociaal-economische achterstand in gezondheid en het artikel van prof. dr. R.C.W. Burgersdijk over ongezonde verschillen op tandheelkundig gebied.

Tevens heeft de Nederlandse Vereniging voor Kindertandheelkunde geprobeerd een aantal onderwerpen op het gebied van de kindertandheelkunde op een overzichtelijke wijze aan te bieden aan de algemeen-prac-

De 'kindertandarts'

ticus. Als eerste wetenschappelijke vereniging werden praktijkrichtlijnen voor klinische situaties ontwikkeld. In de toekomst zullen meer onderwerpen in de vorm van een richtlijn worden aangeboden, ook zullen de 'oude' steeds worden herzien.

Behandelingsplanning of behandelingsstrategie moet ook voor kinderen de basis zijn van de tandheelkundige behandeling. Veel iatrogene neveneffecten treden op na goed bedoelde tandheelkundige behandelingen. De oorzaak moet onder andere gezocht worden in een tekortschietende diagnostiek, op traditie berustende inadequate behandelingsstrategieën en nog niet optimale preventieve maatregelen. In de artikelen met als onderwerp cariës wordt een poging gedaan een aantal traditionele benaderingen eens vanuit een andere optiek te bekijken.

Zo laat mogelijk de boor hanteren is het uitgangspunt en als het dan uiteindelijk toch moet, kan dat met behulp van adhesieve vulmaterialen op een weefselvriendelijke manier.

Tot slot komen nog enkele onderwerpen over kindertandheelkunde aan de orde die dit themanummer tot een waardevol naslagwerk maken.

D. Bittermann,
gastredacteur

De 'echte' tandarts. Met dank aan dr. F.W.A. Frankenmolen

Dankwoord

De basis voor dit themanummer werd reeds geruime tijd geleden gelegd. Collega Bittermann, voorzitter van de Nederlandse Vereniging voor Kindertandheelkunde, zocht contact met de voormalige hoofdredacteur van dit tijdschrift. Aanvankelijk was het doel de praktijkrichtlijnen die de vereniging had ontwikkeld onder de aandacht van de tandarts algemeen-practicus te brengen. Al snel werd het idee geboren om een heel themanummer aan het onderwerp kindertandheelkunde te wijden, aangezien dit verbazingwekkend genoeg nog niet eerder gebeurd was. De praktijkrichtlijnen, waar het allemaal om begon, zult u uiteindelijk niet in deze aflevering aantreffen. De ontwikkelingen op het gebied van de totstandkoming van praktijkrichtlijnen gaan momenteel zo snel dat protocollen weer herziening behoeven op het moment dat ze gepubliceerd worden. U kunt de door de Nederlandse Vereniging

voor Kindertandheelkunde ontwikkelde richtlijnen echter wel verkrijgen via het secretariaat van de vereniging.

'Behandelingsstrategie' is de rode draad in dit themanummer. Niet alle onderwerpen die u hierbij zou verwachten, konden worden opgenomen. In november 1996 verscheen reeds het artikel van Frankenmolen et al. over de restauratieve behandeling van het kindergebit. Ook wil ik uw aandacht vragen voor de publicatie over cariës bij Haagse schoolkinderen van de hand van Truin et al., die in het afgelopen januari-nummer is verschenen.

Tot slot wil ik de gastredacteur D. Bittermann en alle auteurs van harte danken voor hun inzet en enthousiasme waardoor dit themanummer gestalte kon krijgen.

A.M. Kuijpers-Jagtman, hoofdredacteur